

overtage Skibets Førelse samt om Adgang til at afsætte en saadan Fører, hvis der findes Grund dertil. Man har været tilbøjelig til at antage, at saadanne Regler er overflødige, idet man kan nøjes med Bestemmelserne i Sølovens §§ 11. og 14; men i hvert Fald bør dette Spørgsmaal drøftes i Forbindelse med de sidstnævnte Paragraffer i Søloven, saaledes at Reglerne, hvis de skulde findes nødvendige, bør forblive staaende i Søloven. Ligeledes har man ment, at Bestemmelsen i Sølovens § 61, 2. Stk. om Frigørelsen for personlige Forpligtelser, som Føreren maatte have paadraget sig til Bedste for Skib eller Ladning, nærmest hører hjemme i Søloven, saa at den, f. Eks. fremtidig kunde staa i Tilknytning til Sølovens § 58. Endelig har man fundet det naturligt, at den nugældende Bestemmelse i Sølovens § 30 om Antagelse af en midlertidig Fører, naar Skibsføreren paa Grund af Sygdom eller af anden Aarsag bliver ude af Stand til at føre Skibet, eventuelt i en noget ændret Form, bør blive staaende i Søloven.

Medens Søloven stadig betegner Føreren af Skibet som »Skipper«, kaldes han i Udkastet »Skibsfører«, hvilket stemmer med nyere dansk Lovsprog, se f. Eks. § 8 i Lov Nr. 50 af 28. Februar 1916 om Sønæringen m. m. og iøvrigt ogsaa stemmer med norsk Lovsprog.

For Skibsmandskabets Vedkommende vil Forholdet som oftest være det, at Mandskabet er antaget af Skibsføreren, jfr. Udkastets § 9, og saaledes er knyttet til det enkelte bestemte Skib. Skibsføreren var i ældre Tid vistnok ogsaa som Regel ved Ansættelsen knyttet til et bestemt Skib; men i Nutiden er det i hvert Fald i større Rederier ikke usædvanligt, at Skibsføreren (og undertiden Skibsofficererne) er ansat i Rederiets Tjeneste uden fast Tilknytning til et bestemt af Rederiets Skibe.

I Udkastets 1. Kapitel findes Regler om Skibsførerens Ansættelse og Afskedigelse, hvorimod det ikke er fundet nødvendigt at give nogen Regel om Førerens Ret til at fratræde, hvis Aftalen misligholdes fra Rederens Side. Søloven har heller ingen Regel for dette Tilfælde, som maa afgøres efter almindelige Retsregler, saaledes at Føreren har Ret til at fratræde, hvis Misligholdelsen er væsentlig, og Krav paa Erstatning, hvis Misligholdelsen kan tilregnes Rederen.

I Sølovens § 62, 3. Stk. findes en Bestemmelse om, at Skibsføreren er berettiget til at fratræde, naar det Skib han fører, mister Retten til at sejle under dansk Flag. Denne Bestemmelse har man ikke medtaget i Udkastet. Det behøver næppe at siges, at Skibsføreren kan fratræde sin Tjeneste paa Skibet, naar det skifter Flag. Som oftest vil Skibet skifte Flag, fordi det er solgt til et fremmed Rederi, og Føreren kan ikke være pligtig at gøre Tjeneste hos et andet Rederi end det, han har Kontrakt med (se derimod for Mandskabets Vedkommende Udkastets § 40, 2. Stk.). Men selv om der kan tænkes Tilfælde, hvor Skibet ikke er solgt, men mister Retten til at føre dansk Flag, f. Eks. fordi Rederen mister sin danske Statsborgerret, eller fordi Aktiemajoriteten i et Rederiselskab sælges til Personer, som ikke opfylder Betingelserne i Sølovens § 1, maa det dog betragtes som selvfølgeligt, at en dansk Skibsfører kun er pligtig at føre dansk Skib, rent bortset fra at en fremmed Nation ligesom Danmark kun ganske undtagelsesvis tilsteder Udlændinge at føre Nationens Skibe. Iøvrigt maa den nævnte Regel i Søloven vel forstaas saaledes, at Føreren ikke blot kan fratræde Førelsen af Skibet, men kan træde ud af *Rederiets Tjeneste*, men en saadan Regel passer ikke i Nutiden, da Føreren, som ovenfor anført, ikke sjældent vil være antaget af Rederiet uden fast Tilknytning til et bestemt af dets Skibe. Er Føreren antaget paa denne Maade, kan den Omstændighed, at Rederiet sælger det Skib, hvormed Skibsføreren i Øjeblikket sejler, til Udlandet, ikke give Skibsføreren nogen Ret til straks at træde ud af Rederiets Tjeneste; han maa finde sig i, at Rederiet paalægger ham at føre et af dets andre Skibe, og er han ikke tilfreds hermed, maa han opsiges sin Stilling med sædvanligt Varsel.